

Dovnitř vešla ta nová dívka z pekárny.

Ztuhla jsem, a zatímco se rozhlížela po místnosti, hlava mi běžela na plné obrátky. Nesměla to vidět. Nesměla se to dozvědět.

„Co se tu stalo?“ zeptala se. Ve tváři jí rostlo ohromení, jak jí postupně docházela všechna ta spoušť. Přelétla očima přes ostrůvek, pak zabrousila pohledem ke mně... a přímo tam, kde stál Res.

Tázavě se zadívala na Cayluse.

Zajíkla jsem se, ale podařilo se mi nevydat ani hlásku. To si Rese nevšimla? Pohlédla jsem na Cayluse a pečlivě nasadila alespoň trochu netečný výraz.

Caylus na ni překvapeně zamrkal. Alespoň že jeho chování jí nebude připadat divné, on byl trochu divný vždycky.

„Bouřka,“ řekl jen tak.

Dívka svraštila obočí. „To všechno je jen z těch otrěsů?“

„Ano,“ přisvědčila jsem trochu moc rychle. Ale napůl jsem se pořád ještě snažila pochopit, jak si mohla nevšimnout tři stopy vysoké vrány za mnou.

Pohled jí padl na nůž, trčící z Caylusovy zdi. Dala si ruce v bok. „Tys dělal další z těch svých experimentů, že je to tak?“

„To taky,“ přiznala jsem. „Ale ty otrěsy to pokazily. Vybuchlo to.“

Zaváhala. „To půjde z tvého platu, Caylusi.“

Přikývl, tvářil se nepřítomně. Myšlenkami byl někde jinde, nejspíš se divil tomu samému, co já: proč si ve jménu Svatých nevíš má Rese?

Dívka se naposledy rozhlédla a rezignovaně si povzdechla. Nakonec vyšla ven a zavřela za sebou dveře.

Na chvíli se v místnosti nepohnulo ani zrnko prachu. Pak jsem vystřelila ke dveřím a zamykala jeden zámek za druhým tak rychle, až jsem si odřela klouby. Svalila jsem se zády na dveře a podívala se do místnosti.

Res byl pryč.

Zastavilo se mi srdce. Zamrkala jsem v domnění, že mě šálí zrak, ale prostě tam nebyl. A přesto jsem cítila, jak to vlákno mezi námi pulsuje.

„Přísahám, že se nepohnul,“ mumlal Caylus se sraštělým čelem.

„Resi?“ zavolala jsem váhavě.

V jednom rohu vypadaly stíny divně, jako zkřivený odraz na zvlněné hladině jezera. Někde za spánkem mi začalo bušit. Přitiskla jsem si k němu prsty a zamrkala jsem, abych si projasnila zrak.

Pak se ty stíny pohnuly. Rozevlály se jako ustupující mlha, rostly a natahovaly se, dokud se z nich kus neutrhla a nezformovala se z něj nejdřív křídla a pak i tělo s ocasem a hlava a...

„Co to...?“ civěla jsem na Rese, který se právě vyloupl ze stínů.

Caylus vytřeštil oči a přemítavě naklonil hlavu. „Myslel jsem, že bouřné vrány nedokážou ohýbat stíny.“

„Taky že *nedokážou*.“ Hlas jsem měla napjatý. Nedávalo to žádný smysl. To kvůli tomu bylo to zemětřesení? Použil Res nějak i magii zemních vran? Ale to bylo absurdní.

„Zajímavé,“ mumlal si Caylus pro sebe. Zamyšleně si poklepával prsty o nohu.

Na nejistých nohou jsem se vydala k ostrůvku a svezla se na nejbližší židli. Res tiše zakrákal. Zabořila jsem hlavu do dlaní a snažila se najít v té nemožnosti nějaký smysl. Ty otřesy určitě musely být jen následek uvolnění Resovy magie poté, co byla tak dlouho potlačovaná. Ale to nevysvětlovalo, jak *zmizel*.

„Nepřestaneme, že ne?“ vytrhl mě z myšlenek Caylusův hlas. Zamrkala jsem na něj a on kývl bradou k Resovi, který vypadal tím náhlým výbuchem magie úplně nevzrušený. Ve skutečnosti se zdálo, že je silnější, má pevnější držení těla a peří tmavší, jako by ho nevyužívání jeho schopností předtím nějak omezovalo.

Opatrně jsem nahmatala vlákno a jemně se zkusila tázat. Je v pořádku? Res tiše krákl a rozepjal doširoka křídla, jako by ho ta otázka urazila.

Do tváře se mi vkradl úsměv. „Potřebuju pero a papír.“

Caylus mi je přinesl a já jsem začala na kuchyňském ostrůvku sepisovat plán. „Pro různé typy vran existují různé výcvikové programy,“ řekla jsem mu s vědomím, že touží po každém detailu. „Máme základní sadu manévrů, se kterými se začíná, aby získaly cit pro svou moc a pomohlo jim to upevnit pouto mezi nimi a jezdci.“

V zelených očích mu zasvitla zvědavost. „Co přijde první?“

Postavila jsem se čelem k Resovi a soustředila se na pouto. „Jiskra.“

Zároveň s tím slovem jsem poslala stejnou myšlenku i po vlákně, představu, jak Res vytváří drobné zajiskření blesku. Byl to jeden z nejzákladnějších manévrů bouřných vran, prostý projev energie, který se u mnoha čerstvě vylíhnutých objevoval reflexivně.

Res naklonil hlavu.

„Soustřed' se na zdroj moci uvnitř sebe,“ opakovala jsem slova, která jsem slychala Estrel šeptat mláďatům, jež poprvé objevovala svou magii. „Představ si to jako prodloužení sebe samotného.“

Res zavrával, po vlákně mi poslal cosi jako zasténání a pak roztáhl křídla a plácl sebou na záda.

Zamrkala jsem. Trochu nadzvedl hlavu, jako by kontroloval, jestli se dívám, a pak ji zase nechal spadnout.

„Je v pořádku?“ zeptal se Caylus.

Resovi se z hrdla vydralo tiché bručení, zrcadlový odraz vibrací, jež poslal po vlákně. Dalo by se to volně přeložit jako *jídlo jídlo jídlo*.

Zasténala jsem a přejela si rukama po tváři. „To si snad děláš legraci.“ Založila jsem si ruce křížem. „Nedostaneš nic, dokud neuděláš ještě alespoň malý blesk, ty přerostlé kuře.“

Z Resova hrdla zaznělo další zabručení.

Caylus se otočil a vytáhl krabici, do které předtím strčil kuře. Ve chvíli, kdy otevřel víko a zavonělo to, Res mávl křídly, aby se otočil, a vyskočil tak mrštně, že jsem zůstala jen zírat. Caylus mu hodil kousek kuřete a on ho chytil v letu a zhltl na jedno polknutí.

„Měkkoto,“ zamumlala jsem.

„Víc dostaneš, až to zvládneš,“ řekl mu Caylus.

Res se narovnal, a jako když se zvednou stavidla, kolem jeho těla vyšlehly blesky a sežehly vzduch v praskotu jisker a rozeklaných erupcích světla. Caylus uskočil, ale já jsem se té žlutobílé energii, která Rese obklopovala jako pavoučí síť, nedokázala přestat usmívat. Pak, stejně rychle, jako se objevily, blesky zmizely.

Čekala jsem, že Caylus se bude bát, ale zíral na vránu se směsicí úžasu a naprosté fascinace. To byl celý on, být zvědavý na něco, co ho může usmažit zaživa.

Res zacvakal zobákem a tiše krákl. Otočila jsem se právě včas, abych viděla, jak se Caylus probral z tranzu, ve kterém se tak často ztrácel. Hodil Resovi další kousek kuřete a vráně ho hladově sezoblo.

Caylus chtěl Resovi hodit třetí kousek, ale postavila jsem se mezi ně. „Zadrž! Řekla jsem jiskru, ne celou síť blesků. Musíš být schopný to ovládat.“ Nevladatelně vybuchnout v náporu spalující energie, to se pro ježdění na vráně jen těžko hodilo.

Res se nafoukl, ale udělal, co jsem řekla. Nebo to alespoň zkusil. Pokaždé když vyprodukoval blesk, divoce sršel. Nejednou jsme se s Caylusem museli schovat za ostrůvek, abychom neutrpěli šok. Trvalo několik dalších pokusů, než Res zvládl udržet energii v jiskřičce na špičce svého zobáku a pak ji se zapraskáním ozonu uvolnit. Caylus mu dal další kuřecí sousto a začali jsme znovu. Procvičovali jsme jiskru ještě několikrát, než jsme se vrátili k pár cvikům pro křídla na zpevnění svalů.

Ještě to potrvá, než Res opravdu zvládne základy své moci, ale dokud se nedostaneme z Illucie pryč, nebudeme moct vyzkoušet něco pokročilejšího.

Tahle bouře byla naprosto nepředvídatelná.

Před návratem do paláce jsem pomohla Caylusovi s úklidem kuchyně. Všichni tu divokou bouří očividně přisoudili počasí, ačkoli obloha byla skoro bez mraků. S tím, jak sluneční světlo ozařovalo ulice dlážděné tmavým kamenem a temně zelené listoví na domech, vypadal Sordell téměř mírumilovně.

Dokonce i jejich budovy nosily masky.

Navzdory prosluněnému dni byla v palácových chodbách ležavá zima. Ofoukl mě průvan. Rozhlédla jsem se, odkud to jde, a jak jsem se blížila k svým a Kivinyým komnatám, zpomalila

jsem. Ramena mi ztuhla napětím. Něco bylo špatně. Otevřené dveře visely v pantech v podivném úhlu a uvnitř jsem zahlédla převrácené křeslo.

Přijímací pokoj byl prázdný a byl v něm nepořádek. Povalená křesla, květináče nakřivo, v pohovkách hluboké zářezy. Jedno z oken bylo rozbité a fičel jím dovnitř studený vítr.

„Kivo!“ Vešla jsem dál do pokoje a zkontrolovala její ložnici a potom i svou. Nic. Vyběhla jsem zpátky do chodby a málem vrazila do služebné. „Vidělas moji přítelkyni?“ dožadovala jsem se.

Děvče ztuhlo. „Byla dnes odpoledne odvedena ke královně.“

Srdce se mi zastavilo. Skokem jsem ji oběhla a tryskem vyrazila chodbou do přijímací haly. Razel tam nebyla. Nebyla ani ve svých komnatách. Než jsem dorazila do trůnního sálu, v krku jsem měla poušť.

Stráže stojící po stranách dveří se mě nepokusily zastavit. Vtrhla jsem dovnitř. Razel stála na pódiu a divokým šeptem se hádala s Ericenem. Pod pódiem stál Shearen a ušklíbal se. Kolem oka mu tmavla pořádná modřina a levé předloktí měl zafačované. Vedle něj stála Auma, tvář nehybnou jako vždycky, hlavu skloněnou. Zpod šatů jí vykukovaly modřiny a rány, které se táhly i po obličejí.

V místnosti s vysokým stropem se moje kroky rozléhaly jako údery hromu a oči všech čtyř se ihned obrátily ke mně.

„Kde je Kiva?“ Zastavila jsem se u pódia a ignorovala Shearenův rostoucí úsměv.

Ericen začal odpovídat, ale Razel ho s planoucíma očima přerušila. „Zase tohle, má drahá Thio? Myslela jsem, že jsme si rozuměly. Slušnost si žádá, abys počkala, až budeš ohlášena, a aby ses poklonila, než mě oslovíš.“

„Co jste jí udělala?“

Razel vyčkávavě pozvedla jedno zlaté obočí. Rty stočila do nepatrného úsměvu. Čekala.

Kdoví, co Kivě provedla, co jí dělala právě teď? Nechtěla jsem jí dát to zadostiučinění, ale neměla jsem na vybranou. Nehty se mi zaryly do dlaní, jak jsem sevřela pěsti, a proti každickému vláknu svého bytí jsem se uklonila.

Shearen si tiše a pohrdavě odfrkl. Krátce jsem se nadechla, narovnal se a pohlédla královně do chladných očí.

„Kiva,“ procedila jsem skrz zaťaté zuby.

Razel ustoupila a ladně klesla na svůj trůn, kde se rozvalila jako spokojená bažinná kočka. „Tvoje přítelkyně je v palácovém žaláři...“

„Proč...“

„Nepřerušuj mě.“ Razel výhrůžně přimhouřila oči. Otočila se a hlasem hladkým jako ambrielská whisky řekla: „Přiveďte tu holku!“

Shearen se uklonil a zamířil ke dveřím ve vzdálenějším rohu. S rostoucí úzkostí jsem ho sledovala. Kulhal.

„Jestli jste jí ublížila...“

„Taky bych ti radila, aby ses mi neodvažovala vyhrožovat.“ Razel změnila tón, teď to znělo skoro znudně. Pohodlně se opřela a shlížela na mě dolů jako bohyně, uvažující o rozsudku. Vlasy jí zářily, jak se v nich odrážel oheň, ale oči měla stejně ledové jako vždycky.

Ticho se prodlužovalo. Přejela jsem pohledem od Razel k Eri-
cenovi, který vypadal, jako by se chystal vyskočit z kůže, a k Aumě, jejíž nevzrušená maska začínala povážlivě prskat. Neustále vrhala pohledy směrem, kudy odešel Shearen. Myšlenky mi běžely o závod. Bylo to kvůli té bouři? Dozvěděli se o Resyriesovi?

Zkontrolovala jsem naše spojení. Brnělo silněji než kdy dřív a vyzařovalo spokojenost. Po mém horečném doteku Res tázavě zatahal, ale já ucouvla.

V místnosti zařinčel zvuk oceli. Všichni kromě Razel sebou trhli a všechny oči se upřely na ni. Točila kolem prstu jednou

z tasených měsíčních čepelí. Pak se dveře otevřely. Prudce jsem se otočila a spatřila Shearena, který vedl Kivu s rukama spoutanýma řetězem. Měla modřinu na čelisti, ale jinak vypadala nezraněná. Oddechla jsem si. To vysvětlovalo Shearenův stav – dostal od Kivy pořádně na frak. A nejspíš potřeboval pomoc, aby ji zvládl.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Nic jí není,“ odpověděla Razel dřív, než Kiva stačila otevřít pusou. Zachytila jsem Kivin pohled. Přikývla a očima vyhledala Aumu. Vzala na vědomí její modřiny, škrábance a čerstvou krev na rameni a do celého těla se jí vkradl smrtící klid. Než se otočila čelem k Razel, za očima se jí plížil tichý příslib vraždy.

Královna se plavně zvedla s měsíční čepelí v ruce. Soustředila jsem se na to, abych udržela nohy na místě, bála jsem se, že jestli se jen pohnu, Razel to vyprovokuje. „Vysvětlíte mi už, o co tu jde?“

Razel se zastavila na konci pódia, právě když Shearen s Kivou došli ke mně. „O tohle, moje drahá Thio, právě o tohle tu jde. Víš, myslela jsem si, že ty a já jsme došly k nějaké dohodě, ale zdá se, že dál pokoušíš mou trpělivost.“

„O čem to mlu...“

Rychle jako mávnutím křídel přiložila Razel měsíční čepel ke Kivinu hrdlu. Můj překvapený výkřik téměř nebylo slyšet, jak mi z plic unikl všechen vzduch. Kiva ztuhla a sjela pohledem k čepeli. Razel se usmála a viditelně spokojená, že si získala mou pozornost, spustila meč. Auma za jejími zády udělala krok blíž.

„Zdá se, že odpovídáš jen na ukázky síly,“ pronesla Razel. „To mě nepřekvapuje. Dávno jsem si uvědomila, že jediné, čemu vaši lidé rozumí, je moc, nadvláda a násilí.“

Ty máš co mluvit. Zvládla jsem udržet jazyk za zuby, ale nedokázala jsem zabránit tomu, aby se mi tvář nezkrivila hněvem.

Razel naklonila hlavu ke straně a měřila si mě jako jehně určené k porážce. „Ty si myslíš, že jsem nestvůra, že? A přesto jste to byli vy, kdo poslal vojáky, aby vyvraždili celé rodiny, roztrhali je na kusy před očima těch, kdo je milovali.“

„Ti vojáci nejednali podle našich rozkazů...“

„Tohle ti řekla matka? Že nevěděla, že lord Turren plánuje zabít nejen mou rodinu, ale i bezpočet nevinných Illuciánů? Nevinných, jako byla Shearenova matka?“

Shearen zbledl a ztěžka polkl.

„Samozřejmě že nevěděla,“ odpověděla jsem.

Razel se zasmála. „Chudinko ubohá. Oni ti lhali. Tvoje matka dobře věděla, co lord Turren dělá. To ona vydala rozkazy.“

Zkroutil se mi žaludek a země se naklonila, třebaže moje mysl vrískala, že lže.

„Dost.“ Ericenův hlas byl tichý, ale pevný. Přimkla jsem se k němu a ubezpečovala se, že Razel se jenom snaží nasadit mi brouka do hlavy.

Ohlédla se po něm. „Máš pravdu, Eri. Proto tady dnes nejsme.“ Zatočila měsíční čepelí a pohledem přelétla přes Kivu. „Jsme tu, protože mi moje služebná odmítá sdělit, co udělala s dopisem, který vzala z mého pokoje.“

Oči mi zalétly k Aumě, která se k mému překvapení zbavila své pokorné přetvářky. Stála zpříma a ruce tiskla do pěstí tak pevně, až jí zbělaly klouby, jako by jim nemohla důvěřovat, že se samy nesevřou královně kolem hrdla. Razel se očividně pokusila z ní tu informaci vytlouct, ale bez úspěchu.

„Jaký dopis?“ zeptala jsem se.

Razel se zlověstně usmála. „Vážně jsem doufala, že budeš dělat potíže.“

Doplula k jednomu ze dvou krbů, v nichž burácel mohutný oheň, vytáhla z kapsy klíč a hodila ho do plamenů. Ztuhla jsem.

„Můžu ti tvou přítelkyni sebrat, kdykoli budu chtít. Můžu si vzít tvé království, kdykoli budu chtít.“ Kráčela ke mně. „Můžu tě přinutit udělat, cokoli budu chtít a kdy budu chtít, protože jestli nebudeš poslouchat, jestli se mi dál budeš vzpírat, seberu ti úplně všechno.“

Svíral se mi krk, až jsem se dusila.

Razel zavířila měsíční čepelí a roztáhla rty v tom krutém, žraločím úsměvu. „Vytáhni ten klíč.“

„Cože?“

Razel prošla kolem mě a přiložila měsíční čepel ostřím ke Kivině hrudi. „Ten klíč je od okovů tvé přítelkyně. Vytáhni ho, nebo začnu odřezávat tu její pěknou sněhobílou kůži.“

Mozek mi odmítal zpracovat Razelina slova. Zírala jsem nejdív na ni, pak na Ericena, jehož tvář úplně zbledla, a nakonec jsem zaměřila pohled na plameny. Chňapaly jako tekuté oranžové zuby, čekající, aby mě rozervaly na kusy.

Musím ten klíč dostat.

Pomaloučku mi to docházelo. V hrudi se mi zvedla panika a srdce mi bušilo až v uších. Spojení mezi mnou a Resem se divoce probudilo k životu, jak za něj tahal, abych mu věnovala pozornost.

„Jsem v pořádku, Thio. Nedělej...“ Kivina slova se proměnila v zasyknutí.

Razel zaryla jeden z trnů u rukojeti Kivě pod klíční kost.

„Jak že to v Korovi říkají dětem, jako jsi ty?“ zeptala se královna sladce. „*Okorn?* Možná ti to sem vyřežu.“

„Dost.“ Můj hlas byl sotva víc než šepot a já jsem se za to nenáviděla. Nenáviděla jsem se, že se tolik bojím, že ji nechávám vyhrát, že jsem čekala tak dlouho, až Kiva krvácela. Ztěžka jsem polkla a sesbírala hlas i sílu. „Já vám ten dopis dám.“

„Jistěže ano.“ Razel zvedla ostří ke Kivině krku. „Teď vytáhni ten klíč.“

„Thio...“

Kiva zachytila můj pohled a zmlkla. Chvilí jsem se jí dívala do očí, pak jsem se otočila ke krbu a přistoupila k němu.

Klíč ležel až úplně vzadu. Nebyl v ohništi dost dlouho, aby se rozžhavl doruda, ale musela jsem sáhnout skrz plameny, abych se k němu dostala. Myšlenky se mi rozutekly všemi směry, vzpomněla jsem si na štiplavý zápach spálené kůže a ožehnutých vlasů a na ostrou, žhavě bílou bolest, jako by se do mé pokožky zarylo tisíce jehel.

Plameny se svíjely a šlehaly, jako by mě vyzývaly, ať se opovázím to zkusit a dostat se přes ně. Zaryla jsem nehty do dlaní a začala se potit. *Já to zvládnou.* Oheň praskal a mě zaléval studený pot. Resovo volání podél vlákna jsem cítila jen vzdáleně.

Uklidni se. Musíš to udělat. Klíč je ze železa; ještě nebude tak horký. Jeden z Caylusových experimentů mě s tímhle seznámil. Některé kovy se zahřívají rychleji než jiné. Železo patřilo někam doprostřed. Čím déle budeš čekat, tím žhavější bude.

Ale žádné vědomosti nemohly změnit další fakt, kterého jsem si byla plně vědoma: oheň je příliš horký. Jestli do něj sáhnou, už svou ruku nikdy nebudu moci používat.

Moje soustředění narušilo tiché zasyknutí a já jsem se prudce otočila. Razel vyryla Kivě do kůže ostrý oblouk a z rány se v malých stružkách řinula krev. Kiva zatínala zuby a zachytila můj pohled. V něm jsem našla sílu znovu čelit ohni.

Než jsem si to stačila vymluvit, dřepla jsem si a zjizvenou rukou vydrápla klíč z plamenů. Oheň byl tak horký, že se mi zdál ledový. Měla jsem sotva čas si ten pocit uvědomit, než jsem ruku s klíčem v dlani vytáhla. Pak se mysl srovnala s tělem. Vyčkřikla jsem.

Ruka se mi sama rozevěřela, ale klíč z ní nevypadl; měla jsem ho přiškvařený k dlani. Bez rozmyšlení jsem s ní divoce zatřásla. Klíč zazvonil o podlahu, ale vzal s sebou i svrchní vrstvu mé

pokožky a nechal po sobě napříč přes zjizvenou tkáň zuřivě rudou a bílou spáleninu.

Někde v pozadí své mysli jsem si vzdáleně uvědomovala, jak Kiva ječí a Ericen křičí, někdo se směje a moje přítčinnost se pomalu vytrácí, a za tím vším bylo ještě něco dalšího. Něco, co jsem nedokázala zpracovat.

Náhle byla Kiva u mě a já se podivila, kdy jsem padla na kolena. Pravou rukou jsem si svírala předloktí levé, oči přilepené ke vzoru ve tvaru klíče. Nemohla jsem popadnout dech.

Bolest mi rvala ruku a zápěstí, jako by mi tisíc skleněných střepů prořezávalo žíly.

Zírala jsem na spáleniny a jen okrajově si všimla, že Kiva má volné ruce. Razel musela pouta odemknout, takže klíč, který jsem vytáhla z plamenů, vůbec k jejím okovům nepatřil.

Padl na mě stín a odněkud zdaleka ke mně dolehl Razelin hlas. „Příště, až tě uvidím, ať máš na sobě rukavice.“

Pak se uvnitř mě cosi pohnulo. Rozmazalo se mi vidění a všechno zčernalo.